

ANTI

Reggel, hogy kedvében járjon újdonsült asszonyának, Anti a kályha lapján puliszkát pirított (ezt még a nagypjától leste el annak idején), melléje túrót rakott a tányérra, s ágyba vitte a reggelit, aztán meg vizet tett melegedni, hogy Gizus megfürödhessen. Az meglelégedéssel szemlélte Anti tüsténkedését, majd az ágyból kikelve végigsimított üstökén, s így szólt:

– Milyen jó, hogy rád találtam!

Anti elvörösödött, valamit hebegett, aztán kifordult az ajtón. Kívülről aztán visszaszólt:

– Hogy tudj mosdani nyugodtan!

– Jó-jó, de azért nehogy kimenj a világból emiatt! – nevetett Gizus.

Anti azonban kiment, na, nem a világból, csak a csűrbe, hogy enni vessen a kecskéknak. Közben végig azon morfondírozott, hogyan is kellene nekifogni „annak”. Az igazság az, hogy túl sok tapasztalata nem volt ezen a téren, bár már a huszonkettőt elrúgta. Megmozdult a vér benne, ha kedvére való asszonyt látott, de el is röstellte magát nyomban, nem tudta, mit mondjon, mit csináljon. A bárban a barátoknak hancegni, hogy kinek, mikor, hogyan vágta be, az más volt. Ez itt most Gizussal – megint más. Jó ideig elszöszmötölt a csűrben, hogy biztos elkészüljön s felöltözzön, amire bemegy, még a kecskét is megkérdezte, mit szól a szerzeményéhez, de az nem szólt semmit, még csak nem is mekegett.

Amikor végül beóvakodott a házba, Gizus ránézett, s szelíd-anyáskodó hangon azt mondta, ez így nem mehet tovább, ollót kért, s nekiállt Anti frizuráját rendbe szedni. A szakálladat is vágd le, kérlek, nem akarom, hogy azokra a vadmajmokra hasonlíts, turbékolta közben. És persze mosdani is kellett, s Anti már megint irult-pirult.

– Megmosom a hátad! – ajánlkozott Gizus. – Bezzeg te nem voltál sehol, amikor az enyémet kellett volna... – tette hozzá évődve, Anti pedig úgy érezte, tótágast áll benne a világ.

Aztán csak tűrte, hogy Gizus tegye azt vele, amit akar. Az ágyba is úgy kerültek, hogy Gizus kormányozott, gyere csak, kis butám, búgta, s Anti hálás volt ezért, a pongyolával elügyetlenkedett egy kicsit, de Gizus segített,

teste lágy volt és selymes, mellei kissé meg voltak ereszkedve, de izgága, nagy udvarú bimbók kínálták magukat rajtuk, a feneké pedig ringott minden mozdulatra. Anti tétován nyúlt a pihés háromszög felé, míg Gizus a fülét csókolgatta, s szerelmes csacskaságokat suttogott, amikről Anti azelőtt csak könyvekben vagy interneten olvasott, s nem is tudta, mit gondoljon, létezik-e a valóságban olyan nő, aki kimond ilyen szavakat; szemét lehunyva befúrta fejét a mellei közé, és simogatni kezdte a hátát, még mindig ügyetlenül, de egyre lelkesebben, aztán Gizus kezdte csókolgatni őt, végigszántott egész testén, a köldökénél hosszasan körözött a nyelvvel, s ekkor Anti nem tudta megállni, szemét kinyitva szemérmesen lepillantott, és Gizus, mint aki csak erre várt, bekapta a csikószerszámot. Anti arra gondolt, lám, Bíró János nem beszélt hülyeséget, aztán elszégyellte magát, s hálásan simogatni kezdte a lány fejét, aki egyre torkosabb lett, de közben nem feledkezett meg magáról sem, megfogta Anti kezét, s a megfelelő helyre irányította, Anti pedig játszani kezdett a gyöngyöző öllel. Aztán felgyorsultak az események, Gizus négykézlábra ereszkedett, a fiú megkapaszkodott a fenekében, Gizus megmarkolta a szerszámját, s óvatosan magába vezette. Antit egészen elbódította a látvány, a gőzölgő illat, heves mozdulattal lendítette előre csípőjét, aztán még egyszer, aztán már jajdult is, és még egyszer, és még jobban megszorította kétoldalt a lány fenekét, és már készen is volt, a következő pillanatban lerogyott az ágyra, hangosan zihálva. Gizus értetlenül, csalódottan nézett Anti szemébe, majd lankadó férfiasságára, melyből még csöpögött a szerelemnedv, aztán szótlánul félrehengeredett, s bebújt a paplan alá, hátat fordítva alig-csődörének.

Anti még a kielégülés langy hullámain ringatózott, de lassan tudatosulni kezdett benne, hogy valami nem volt tökéletes.

– És én? Velem mi lesz? – kérdezte Gizus később.

– Nem tudom... Én... én... – nem tudta befejezni a mondatot, maga sem értette, miért, könnyezni kezdett.

– Nem elég, hogy nem basztál meg tisztességesen, még sírsz is nekem?!

– mordult kelletlenül Gizus, Anti pedig megtanulta, hogy a kéj és a fájdalom kéz a kézben jár.

Feltápáskodott, Gizusra sem nézve, magára kapkodta ruháit, s kiment az udvarra. Délig fát hasogatott, lendületesen, kiadva mindent magából. Mit is mond a székely?, morfondírozott közben magában, az asszonymak kuss! a neve; vagy nem is, az asszony verve jó!, vagy tudja az ördög, hogy mit mond, mert annyi mindent, igen, annyit, ez a kurva székely, az anyja keservét! Kinek jól áll a f.sza, jól vág a kasza, visszhangoztak fülében nagy-

apja szavai, fogai megcsikordultak, atyaisten, hát ezért nem megy neki a kaszálás sem, a francba, a büdös francba ezzel az egész tanyával, Gizussal, ezzel a székelységgel! A sok okoskodással, az alattomos szívatásokkal!

– Nesze neked, székely, ez hogy ízlik?! – dühösen csapkodott a fejszével, közben mélyen, állatiasan morgott.

Aztán az egyik vágás félresikerült: éppen egy bogos végnek huzakodott neki teljes erővel, de rosszul mérte be a távolságot, a fejsze éle lecsúszott a csutakról, s a nyél nagyot reccsenve eltörött. Anti mérge egyszerre elpárolgott, a törött nyelű fejszére nézett, és sírhatnéka támadt. Aznap már másodszor. A fejszét Bíró bától kapta, úgymond, kölcsönbe, mit fog mondani az öregnek? Az somolyogni fog, sercint egyet, s úgy odamond megint neki, hogy azt nem teszi ki az ablakba.

Megcsendesedve, szinte alázatosan ment vissza a házba. Gizus mosolyogva fogadta.

– Milyen kellemes itt nálad! – turbékolta. – Imádom ezt a szőnyeget, s hogy papucs is van, ó, mióta nem volt papucs a lábamon!

Anti megkönnyebbülve állapította meg, hogy kamatyolásuk nem kerül szóba, s hogy Gizus úgy tesz, mintha mi sem történt volna.

– S ezek a könyvek, lapok! – áradozott tovább az asszony. Rég nem láttam egy helyen ennyi könyvet! Szeretek olvasni...

– Én is! – mondta Anti olvadozó lélekkel.

– Egészen ki voltam már éhezve valami jó könyvre!

– Hát Nánás Gyurinál nem volt semmi olvasnivaló? – kérdezte évődve Anti.

– Semmi! S azért is morgott, hogy a boltosnétól miért kértem kölcsön a Jessica-sorozatot...

– Na, ugye...

A nap további része békében telt, kísértáltak áfonyát szedni, de egyikük sem ismerte jól az erdőt, meg hát a szezonnak is csak az eleje volt, így alig találtak valamicskét, de legalább beszélgettek (s nem tévedtek el!), Anti felszabadultan locsogott, városi életéről mesélt, Gizus inkább csak hallgatott, de kedvesen nevetgélt. Este, vacsora után felkalongyálták a lábukat az ágyban, s olvastak. Egymáshoz nem nyúltak.

*

kissé esetlenül karolta át az asszonyt, hogy azzal a lendülettel maga alá is gyűrje. Az nem sokat tiltakozott, úgy tűnt, még élvezi is, hogy az első alkalommal még oly félszeg kicsúrocska megvadult bikává változott. Anti ezúttal a vetkőzéssel sem sokat bíbelődött, épp csak a gatyáját oldotta meg, s eresztette le térdig, Gizust is csak a szoknyájától, bugyijától szabadította meg, s már benne is volt. Gizus lágyan eresztette magába, mintha öle mindig készen állna a férfi fogadására. És Anti úgy érezte, magába szíjpantja az őt, körmeit belemélyesztette az asszony vállába, csípőjével vad, eszeveszett mozgásba kezdett. Gizus nem próbálta fékezni a tempót, bár túl gyorsnak találta. Hat-nyolc lökés után Anti egész testében reszketni kezdett, s hosszú, elnyújtott nyögéssel elélezett. Aztán lefordult Gizusról, s bűnbánó, de egyben hálás tekintettel nézett rá.

– Megint csak ennyi volt? – kérdezte az kiábrándultan.

– Hát... – vonogatta a vállát Anti zavartan.

– Még át se melegedtem rendesen...

– Sajnálom, de nem bírtam tovább...

– De így nekem nem jó, mondtam már!

– Mással tovább tartott...?

– Meghiszem azt!

– Én nem tudom...

– Ha nem tudod, mit kell csinálni egy asszonnyal, akkor minek kellett neked? – kérdezte Gizus bosszúsan, azzal felszökött az ágyról, magára rángatta a ruháit, s kiment a házból.

Anti kétségbeesetten nézett utána. Most mondja el neki, gondolta szomorúan, hogy korábban még csak egyszer volt nővel, akkor is részegen, azt se tudja, hogy került be a lába közé?! Vagy azt vallja be neki, hogy amikor egyedül van, sokszor elképzeli, mit, hogyan fog csinálni, de most, amikor végre keze közé kaphatta őt, teljesen megvadultak az érzékei, ágyéka pedig majd szétpattant a vágytól, hogy kilövellhessen?!

A francba ezzel a kurva fehérnéppel!, váltott egyet a hangszerelésen nonsokára. Előjött belőle a sértett önérzet, akárcsak az első alkalommal: örvendjen, hogy szétteheti a lábát, s elégedjen meg azzal, amit kap! Slusszúristen! Ha szájalni kél kedve, be kell verni neki! Be, az anyja keservét!

Egyre jobban belelovalta magát a dologba, aztán eszébe jutott egy szakállas székely vicc, s keserűen felnevetett: a vénasszony este, lefekvés után zsörtölődve mondja az urának, hogy te, ember, megvénültünk, s én még nem érvényesültem az ágyban; az ember összehúzza a szemöldökét, felpat-

tan az ágyból, felképezi az asszonyt, s közben dühösen megkérdezi: honnan tudod te, hogy mi az az érvényesülés?

Igazából gyűlölte a székely vicceket, de úgy érezte, ez órá most nagyon talál. Főleg így, ezzel a szóval, hogy „érvényesülni”. Nagyanyja avatta be egykor, serülő legényecske korában – amikor minden gondolata akörül járt, s ez az öregek számára is feltűnt – a titokba, szerinte hogyan kell fiút vagy éppen lányt csinálni: ha egyszer a férfi érvényesül – mondta pisolyogva, s ő csakúgy itta minden szavát –, s utána az asszony, akkor leányka lesz belőle, ha először az asszony érvényesül, s csak utána az ember, akkor fiú. Igen, érvényesülni... Anti elismerően gondolt nagyanyjára, aki minden székelyes prűdsége ellenére rátapintott a lényegre. Csak arról nem beszélt, vakarta meg a fejét ismét nekibúsulva, hogy mi van akkor, ha az asszony egyáltalán nem érvényesül. Hogy akkor milyen szabály érvényesül?

Most értette meg igazán azt is, mit akart jelenteni az a találós kérdés, amit a nagyapja tett fel (és válaszolt meg) neki a nagyanyai érvényesülést követően, mintegy betetőzve a felvilágosítást, s amit akkor ő oly közönségesnek és megbotránkoztatónak talált. Hogy azt mondja, mi a legjobb kukta?; hát a p.na, mert öt perc alatt felfőzi a f.szt.

Nagyanyja ekkor letorkolta a nagyapját, hogy úgy, no!, mikkel traktáld a gyermököt! Ennél több szexuális nevelést nem is kapott aztán a nagyszüleitől. De a szüleitől se nagyon. Ha odahaza valahogyan előhozódott a téma, többnyire azzal zárták rövidre, hogy a szexről nem beszélni kell, hanem csinálni. Most Anti úgy vélte, ez eléggé elhibázott hozzáállás volt. De ugye, késő bánat, eb gondolat, mert a közmondásokhoz legalább értünk, morogta keserűen.